

Arrest

nr. 257 476 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SHONIA
Van Eycklei 10 A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 september 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 15 februari 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1 09 2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van haar echtgenoot, de heer H. D. A. ([...]) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter. §2, eerste lid, 1 van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 tot 3*. mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'*

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 1* beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'*

Ter staving van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende bewijzen voor

• Aanslagbiljet in de personenbelasting van FOD Financiën dd. 24.03.2020: inkomsten 2018 (aanslagjaar 2019)

Met deze voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon mogelijks te bewijzen dat hij bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit.

Echter, daartoe zijn de voorgelegde bewijsstukken volledig ontoereikend. Vooreerst gaan de bewijsstukken te ver in de tijd terug (2018 - 2019) om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit heeft

Voor zover een referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De voorgelegde bewijzen volstaan daartoe niet. Met betrekking tot het verleden en dus om stabiliteit van de bestaansmiddelen te kunnen vaststellen zou het laatste aanslagbiljet van de personenbelasting van de referentiepersoon wel een afdoend bewijs kunnen zijn. Het meest recente fiscale attest betreffende de sociale bijdragen van het afgelopen jaar en de meest recente factuur van de huidige sociale bijdragen, zouden een indicatie kunnen geven van de huidige beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over

hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond.

Het is met omdat de referentiepersoon in 2018 en 2019 een zelfstandige activiteit had en daar een bepaald inkomen wist uit te verwerven dat wij zo maar kunnen aannemen dat dit nog steeds het geval is en de bestaansmiddelen gelijkaardig zijn aan de voorgaande jaren. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom met gebeuren

De behoefteanalyse overeenkomstig art 42. §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar synthesesamenvatting een enig middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

“Eerste en enig middel

Enig middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht, schending van het redelijkheidsbeginsel

3.

De bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde bewijsstukken van bestaansmiddelen van referentiepersoon volledig ontoereikend zijn.

De bestreden beslissing geeft volgende motivering op:

Echter, daartoe zijn de voorgelegde bewijsstukken volledig ontoereikend. Vooreerst gaan de bewijsstukken te ver in de tijd terug (2018-2019) om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit heeft.

De bestreden beslissing maakt immers een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980: Deze artikelen hebben tot doel de betrokkene een zodanig in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Ter staving van de bestaansmiddelen legde verzoekster tijdens aanvraag het document van de FOD - aanslagbiljet voor het inkomenjaar 2018 (stuk 4 gevoegd bij initiële verzoekschrift).

Gelet op de zelfstandige activiteiten van de referentiepersoon was dit het recentste inkomstenbewijs op dat moment hetgeen verzoekster kon voorleggen aan de gemeente.

Dit document van FOD Financiën dateert immers van 24 maart 2020. Niemand heeft destijds een opmerking gemaakt over geldigheid van dit document.

Evenmin werd aan verzoekster gevraagd een bijkomend document te bezorgen waaruit de actuele situatie van referentiepersoon zou blijken.

Het spreekt voor zich dat de motivering aan de basis van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, niet alleen uitdrukkelijk gegeven dient, maar ook duidelijk moet zijn voor de betrokkene, minstens verduidelijkt moet kunnen worden door de betrokken dienst. In casu is dit niet het geval zodat de bestreden beslissing een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandeling, minstens materiële motiveringsplicht uitmaakt.

5.

De bestreden beslissing heeft geen afweging gemaakt van het belang dat er voor de Staat uit bestaat om de regels van de Dienst Vreemdelingenzaken na te leven en het schade die hieruit voortvloeit voor verzoekster.

Elke beslissing dient met de nodige zorgvuldigheid genomen te worden met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel.

Zoals hogerop gemeld heeft verzoekster ter staving van de bestaansmiddelen een aanslagbiljet van inkomstenjaar 2018 van referentiepersoon aan de gemeentelijke diensten voorgelegd (stuk 4 gevoegd bij initiële verzoekschrift).

Verzoekster diende de aanvraag tot vestiging in zonder tussenkomst van een advocaat of een gespecialiseerde dienst. Verzoekster was bijgevolg volledig aangewezen op de inlichtingen die door verwerende partij gevraagd werden.

Verzoekster werd nooit gevraagd enige bijkomende documenten of inlichtingen te verschaffen aan verwerende partij. Evenmin werd zij gevraagd bewijzen bij te brengen van het feit of de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteiten heeft. Het bewijs van bestaansmiddelen die op het moment van de aanvraag werd ingediend (1 september 2020) dateert immers van 24 maart 2020 (stuk 4 gevoegd bij initiële verzoekschrift). Verzoekster ging dan ook terecht er van uit dat dit document voldoende was om de bestaansmiddelen van het gezin aan te tonen.

Verzoekster dient te antwoorden op de door verwerende partij gestelde vragen, verwerende partij op haar beurt dient ervoor te zorgen dat zij beschikt over alle antwoorden die zij nodig heeft om een verantwoorde en redelijke beslissing te maken.

6.

Voor de goede orde vindt u hierbij als bijlage alle recente bewijzen die aantonen dat de referentiepersoon in de afgelopen periode en dit werkelijk tot op heden steeds zelfstandige activiteiten uitvoert. Het gaat hier over de volgende documenten:

- Uittreksel uit KBO;
 - Afrekeningstaat van sociale bijdragen vanwege Sociaal secretariaat Xerius;
 - Fiche 281.20 van referentiepersoon: bezoldiging van bedrijfsleiders over het jaar 2020;
- (stuk 5 gevoegd bij initiële verzoekschrift)*

Eveneens voegt verzoekster hierbij als bijlage meest recente aanslagbiljet van de referentiepersoon die dateert van 5 november 2020, zijnde na de datum van indiening van de aanvraag tot het bekomen van het verblijfskaart (stuk 6 gevoegd bij initiële verzoekschrift).

Uit deze documenten blijkt ontegensprekelijk dat de referentiepersoon op dit ogenblik steeds als zelfstandige werkzaam is en dat zijn inkomsten meer dan voldoende zijn om te voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden.

Bovendien dient vermeld te worden dat verzoekster zelf ook reeds werkzaam is en heeft intussen eigen inkomen. Ze werkt sinds 2 november 2020 bij Corneel Geerts Transportgroep NV. Eerst was de tewerkstelling via de VDAB georganiseerd in het kader van een Individuele Beroepsopleiding gedurende twaalf weken na afloop waarvan verzoekster bij dezelfde werkgever bleef tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dit sinds 2 februari 2021 (stuk 7 gevoegd bij initiële verzoekschrift). Haar maandelijkse inkomen zijn ruim voldoende om kosten van eigen levensonderhoud te dekken.

7.

Verwerende partij benadrukt in haar Nota met Opmerkingen dat er geen rekening kan gehouden worden met de eigen inkomen van verzoekster doch is dit gegeven niet irrelevant aangezien verzoekster thans

in werkelijkheid financieel onafhankelijk is. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beoogd in principe hetzelfde doel maar dan via een referentiepersoon die financiële onafhankelijkheid van verzoekster dient te garanderen, in casu moet worden vastgesteld dat verzoekster sedert het ogenblik dat zij in België is gearriveerd, onmiddellijk een leertraject heeft aangevat waarna zij direct een gepaste job heeft gevonden. Aldus doet verzoekster zonder twijfel haar uiterste best om op een normale manier haar kost te verdienen, zonder ten laste te komen van de referentiepersoon.

8.

De algemene zorgvuldigheidsplicht vereist van de Administratie dat beslissingen weloverwogen dienen genomen te worden. Dit vereist van de Dienst Vreemdelingenzaken een actievere rol, waarbij geen beslissingen kunnen genomen worden die iemand het recht op het gezinsleven ontnemen zonder de rechten van betrokkene te vrijwaren.

Het beginsel van behoorlijk bestuur alsmede de andere algemene beginselen hierboven vermeld, vereisen bijgevolg dat bij het nemen van de beslissing door verwerende partij, een dubbele voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt.

Uit het voorgaande leidt verzoekster af dat verwerende partij op onvoldoende wijze de gevolgen van haar beslissing heeft onderzocht, met name heeft men niet de globale situatie van het gezin onderzocht om tot de beslissing te komen, doch heeft men ervoor geopteerd om een opsplitsing te maken tussen enerzijds de situatie van verzoekster, en anderzijds de situatie van de partner van verzoekster.

Had men echter de globale situatie van naderbij bekeken, dan zou men in ieder geval opgemerkt hebben dat verzoekster en haar partner in België reeds een hecht gezinsleven hebben opgebouwd en dat het nemen van een dusdanige verregaande beslissing kennelijk onredelijke gevolgen met zich zou meebrengen.

Indien verwerende partij niet zorgvuldig tewerk gaat, kan het algemeen rechtsbeginsel dat stelt dat de Administratie dient te oordelen op basis van alle elementen van de zaak, niet gerespecteerd worden.

In casu werden het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

9.

Uit de samenlezing van alle voormelde argumenten dient te worden geconcludeerd dat de beslissing van verwerende partij niet kan gevolgd worden.

Het middel dat door verzoekster wordt opgeworpen is bijgevolg gegrond."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

In casu wenst verzoekster een gezinshereniging te bekomen met haar Belgische echtgenoot. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet blijkt dat dan aangetoond dient te worden dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster één stuk voorlegt, namelijk een aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2018 – aanslagjaar 2020 van 24 maart 2020. Verweerder acht dit aanslagbiljet onvoldoende recent om de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon aan te tonen. Daarenboven kan op basis van het voorgelegde stuk niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken.

Verzoekster betoogt dat zij bij het indienen van haar aanvraag op 1 september 2020 het meest recente aanslagbiljet voorlegde. Het aanslagbiljet dateert immers van 24 maart 2020. Zij wijst erop dat zij nooit gevraagd is om enige bijkomende documenten of inlichtingen te verschaffen. Evenmin werd zij gevraagd bewijzen bij te brengen van het feit of de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. Verzoekster voert aan dat zij ervan uitging dat het voorgelegde stuk voldoende was om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon aan te tonen. Hierbij dient de Raad op te merken dat het verzoekster toekomt, in het kader van de op haar rustende wederzijds

zorgvuldigheidsplicht, om zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door betrokkene ingediende stukken geen volledig zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter bepaalde voorwaarden. In de mate dat verzoekster betoogt dat verweerder vragen diende te stellen indien hij van oordeel was dat hij niet over voldoende informatie beschikte, kan zij dan ook niet worden gevolgd.

Het komt de Raad niet onredelijk over om te stellen dat het aanslagbiljet van het inkomstenjaar 2018 louter en alleen onvoldoende zicht geeft op de huidige inkomsten van de referentiepersoon. Waar verzoekster een uittreksel van de kruispuntbank van ondernemingen, een afrekeningsstaat van sociale bijdragen en een fiche met de bezoldigingen van de referentiepersoon toevoegt aan haar synthesememorie, dient de Raad op te merken dat zij deze stukken thans pas voor het eerst voorlegt. Zij kan verweerder dan ook niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Ook waar verzoekster betoogt dat zij reeds zelf werkzaam is en haar maandelijks inkomen ruim voldoende is om te voorzien in de kosten van haar levensonderhoud en hierbij een arbeidsovereenkomst voorlegt, dient de Raad op te merken dat dit stuk niet eerder werd voorgelegd. Voor zover verzoekster op deze elementen een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zich voor een beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motieven, die aan de grond liggen van de bestreden beslissing, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT